

[Finansministeren.]

en forøgelse af den samlede pengemængde, er jo netop udtryk for den tanke, at visse mindre vigtige ting kan blive nødt til at vige for byggeriet.

Det er udfra samme tankegang, at statsministeren ved rigsdagens åbning i går bebudede en fortsættelse af den tidligere lovgivning om udlån af Marshallhjælpekronkontoen til delvis finansiering af investeringsopgaver af almen produktionsmæssig og samfundsmæssig karakter. Også her må man naturligvis sørge for, at selvom der drages speciel omsorg for de vigtigste ting, må dette ikke medføre en overforsyning af pengemarkedet, hvad landets situation ikke tillader. Det er iøvrigt regeringens opfattelse, at situationen på kapitalmarkedet nøje må følges, således at den tilbageholdenhed, som hensynet til betalingsbalancen nødvendiggør, ikke skal forhindre de samfundsmæssigt vigtige og for beskæftigelsen afgørende investeringer.

Den nedgang i forbruget og derved tildels også i investeringen, som nu er begyndt, har i sig selv virket i retning af at lette presset på betalingsbalancen, men det har naturligvis ikke kunnet undgås, at den også på visse punkter betyder mindre efterspørgsel efter danske varer; og skønt beskæftigelsen som helhed stadig er meget stor, betyder dette naturligvis, at der på visse områder er lidt større ledighed af arbejdskraft og anden produktionskapacitet end i fjor. Dette er en nødvendig udvikling, men det må naturligvis kun være det første led i den omstillingsproces, som vort erhvervsliv skal gennemgå, og som meget længe har været tiltrængt her i landet. Det, som skal til, er naturligvis, at vore produktionsressourcer i nogen grad frigøres for arbejde for hjemmeforbruget, for at de til gengæld i højere grad kan sættes ind i eksportproduktionen. Det ville nemlig være en negativ løsning af vort problem, hvis vi blot søgte at balancere udenrigshandelen ved en indskrænkning af forbrug og investering. Det, der i det lange løb skal hjælpe os, er en forøgelse af produktionen og især af produktionen til eksport. Den opgave, der nu fremfor alt frembyder sig, er derfor at fremme eksporten og eksportproduktionen med alle midler. Også her må den politik, vi fører, arbejde hånd i hånd med de selvregulerende kræfter. Disse kræfter savnes heller ikke, hvad eksporten angår. Selvom anledningen er meget beklagelig, er det naturligvis en kendsgerning, at den internationale oprustning betyder større efterspørgsel rundt om i verden efter mange ting, også efter en række ting, som dansk produk-

tion kan fremstille. Selve dette, at der altså på en række udenlandske markeder er større efterspørgsel, samtidig med at situationen på visse områder har formindsket efterspørgslen herhjemme, må ganske naturligt virke i retning af at rette vort erhvervslivs bestræbelser i højere grad mod eksportmarkederne end hidtil.

Der er her en opgave for initiativet, og kravene til konkurrenceevne vil ofte være store. Men regeringen tror, at erhvervene og arbejderne her i landet har betingelserne for at gøre en stor indsats på dette område, når den rette baggrund er tilstede. I den henseende skal jeg pege på den liberalisering af udenrigshandelen, som er gennemført under den nuværende regering. Den betyder i sig selv forøget konkurrence og dermed stimulans for de opbyggende kræfter, men den betyder også, at vort erhvervsliv animeres til at sætte ind netop på de områder, hvor dansk produktion har de bedste betingelser i forhold til udlandet. Vi håber at kunne gå videre ad denne vej.

Også mere direkte kan der naturligvis være tale om, at regeringen med det apparat, den råder over, herunder vore repræsentationer i udlandet, kan støtte erhvervene i deres bestræbelser for at opdyrke eksportmarkeder og for at fremme den rationalisering og effektivisering af produktionen og salgsmekanismen, som i vore dage er nødvendig, når nye fremstød ude i verden skal gøres.

Det er derfor, regeringen, som bebudet af statsministeren i går, agter at søge kontakt med erhvervene for at drøfte, hvordan vi bedst kan udnytte vore muligheder og udløse de kræfter og det initiativ, vort samfund råder over. Det er jo ikke blot her på Christiansborg, et arbejde for at underbygge vor økonomi skal gøres, det kræver et samarbejde på den bredest mulige basis.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale finanslovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af lov nr. 463 af 30. november 1948 om udbyttebegrænsning m. v.*

Regeringen foreslår, at loven forlænges, således at den kommer til at gælde også for det regnskabsår, der udløber indenfor kalenderåret 1952. Man kunne med fuld føje spørge, om denne ekstraordinære lovgivning burde søges opretholdt, og om ikke tiden nu var inde til at lade den bortfalde. Jeg tror ikke, at loven med sit nuværende ind-